

Egressy Zoltán

A nap végén

A gyűrött fotón a háttérben naplemente tombolt, mintha rátévedt mesterséges intelligencia lett volna, a két arcon a búcsú mámore ragyogott, megcsusszanóban volt a vágy szinte mindig joggal vezeklő villamosa, és a szempárokban megcsillant valami zavaró, hideg fény, Mirella napja volt, csütörtök, hűvös, és ahogy a képet néztem én, azt kívántam, bárcsak rajta volnék, s a búcsúzás után láztól felforrósodva bárcsak magamba zuhanhatnék az őszi nap közeledni nem akaró, de végül mégis megérkező végén.

Felfelé a dombon

A hófehér, trapéz alakban felfelé szűkülő papírdobozból csak a feje látszik ki, siet fel a dombon, megy a világba fel, szépséges panoráma várja majd az út végén, ragyogó idő, bodros felhők, onnan akar tisztán látni, zakkant felhők tajtékoznak az ég alsó részén, biztosan gyönyörű lesz a kilátás.

A temetésen nem voltak sokan, zajt csapott, ahogy rosszul lett, elvágódott egy sírban, súlyos asztmás, suttozták róla, mire a mentő megérkezett, magához tért, most már sokkal jobban van, megy a világba fel, elhagyja a bazalttemplomot, várja nagyon a sokat ígérő gyönyörű kilátást.

A másik fia, a szeretetesebb egy gyüttment nőt vett feleségül, a harmadik meg régen elvált, nem örül a falu népe, kapaszkodik a

szégyen elől, megy a világba
fel, a nap égeti a dobozt, minek
vette ezt is magára, fújtatva
bóklászik a Bujdosók lépcsőjén,
fenn a gyönyörű kilátás várja.

